

LA SECA, LA MECA I...

Aixovall, 1983

Som a l'any 1983, un professor andalús anomenat Gregorio parla de l'origen de l'home i s'atura a la figura de l'*homo sapiens sapiens*, duxant de saliva les tres primeres fileres amb el segon *sapiens*. Mentre això passa, jo segueixo decorant la meua taula, continuo amb la meua particular capella sixtina. A l'esquerre, la lletra de *Paraules d'amor*; a la dreta, el *Blues del autobús* i al centre, *Solo pienso en ti*. Estic acabant de pintar una falç i un martell perquè aquesta setmana m'he fet comunista, després d'un setmanes d'anarquia en què he estat un fidel deixeble d'un tal Bakunin. De fet, no sabia explicar gaire bé per què aquesta setmana m'he fet comunista ni tampoc per què l'anterior era anarquista, però les dues coses semblen justes i, a més, molesten a la major part de la gent gran, per tant deuen ser bones. A més, els de tercer i COU són tots d'esquerres, per tant jo també. Des que vaig arribar aquí, tot ha canviat, és com haver començat a veure el món en color. L'edifici no val gaire, és més aviat lleig, però crec que quadra amb el que desprèn aquest lloc, amb el sabor autèntic que té. Sort que els meus pares no em van apuntar

finalment al Sant Ermengol, l'únic que m'hauria faltat és estar envoltat de capellans tot el dia. Com m'hagués pogut fer comunista allà? Aquí tenim un capellà i és molt enrotllat. Mossèn Ramon sap on és i el segle en què viu, com ho demostra l'esportivitat amb què encaixa les blasfèmies i els porros de camamilla a classe. No sé com dir-ho però aquest lloc té una identitat. Quan juguem al futbol contra el Sant Ermengol, des de les graderies se sent el nostre crit de guerra: "Guan-yem sense piscina!"

Vaig a primer C, bé formo part de la llista, perquè a classe no hi vaig gaire. La nostra és una classe molt particular. El 50 per cent de la gent estudia força i treu unes notes excel·lents. Un 35 per cent es dedica a compartir diversió amb estudis i van fent, i jo formo part del 15 per cent que hi és únicament per l'espectacle. Però el més interessant de primer C és que, tot i el possible conflicte d'interessos, ens portem molt bé. Tots tenim una cosa en comú, cap de nosaltres té la vida solucionada i haurem de treballar per tirar endavant. Alguns es preparen clavants els colzes a sobre de la taula, aquí i a

casca, i jo, i d'altres com jo, hem decidit dedicar-nos a la vida contemplativa, que estic segur que més tard o més d'hora ens donarà algun rendiment. El futbol, les dones, la política, la música... Ja tinc prou preocupacions perquè, a sobre, hagi d'estar pendent de coses tan estranyes com el codi de Ruffini, la fonètica de les lletres, el dibuix tècnic o l'*homo sapiens sapiens* del Gregorio. L'alegria no és eterna, cada tres mesos arriben les notes i, a diferència d'altres documents, aquí no es pot falsificar la firma dels pares. Cada cop que els meus progenitors reben el butlletí tinc el dubte si els puc explicar totes les coses bones que m'estan passant, tot i que cap tinguí res a veure amb el meu rendiment acadèmic. No sé si ho entendrien ni tampoc si seré capaç d'explicar-los-ho bé. L'institut espanyol de batxillerat d'Aixovall ha estat la millor cosa que m'ha passat a la vida, cada dia que passa, sé més coses i sóc més coses, he après què és la llibertat i què no l'és, i també que el planeta està ple de gent molt diferent i que a la majoria val la pena conèixer-los. Sento que tot i no estudiar gaire estic invertint fermament en el meu futur.

Gabriel Fernández

COL·LABORACIÓ

Roquers aspirants a nobles?

Quan, a principi dels seixanta, els Beatles i els Rolling començaven la seva carrera professional, no haurien pensat mai en tot el que vindria després. Evidentment buscaven l'èxit i una manera de fer diners i de viure, però suposo que eren incapaços de preveure moltes de les coses que els han passat. Aquestes darreres setmanes hem pogut veure com en Paul McCartney es casava, per segona vegada, en una cerimònia que diuen va ser íntima, en un castell irlandès que va aplegar uns tres-cents convidats íntims i notables al mateix temps. Sir Paul McCartney, en somnis d'infantesa potser imaginava una vida millor, però mai fins al punt de ser acceptat com a membre de la noblesa britànica. Voltant les mateixes dates, Mick Jagger també ha sortit a les notícies reclamant el mateix privilegi nobiliari que el seu col·lega escarabat... Com ell, també s'ha casat més d'una vegada, però, contràriament, sempre s'ha vist molts més cops embolicat en assumptes escandalosos per a alguns. Deu ser per aquest motiu que es resisteixen a nomenar-lo Sir.

Tal com ho veig, han estat històries paral·leles durant un temps, però, ja des de l'inici, amb tractaments diferents. Els Beatles, i Paul, feien gràcia i se'ls veia fent gràcies, fins i tot davant la reallesa. Els Rolling, i Mick, feien por pel seu aspecte més sinistre. No feien acudits, i eren temuts per tots els pares britànics. Els que tenien filles, pels instints que podien despertar, i els que tenien fills, per l'indesitjable model que podien representar. Mentre els Beatles se separaven la dècada dels setanta amb la garantia que els seus temes serien interpretats per orquestres i sonarien als ascensors de gratacels i a sales d'espera diverses, els Rolling s'han vist abocats a tenir la poca decència de seguir junts, traient discos periòdicament i fent les corresponents gires en les quals mostren a tothom l'inevitable pas del temps. Tristament, Paul i Mick són ara notícia a la premsa groga per temes relacionats amb aquest món de *xorrades* i vacuïtats. Per a alguns que ens agradava la seva música, ja fa temps que van quedar al record. En un lloc ben alt, però guardats i abrigats, no sigui que es constipin. Haguéssim preferit que es deixessin de festetes i *tonteries* i que no espatisessin el que semblaven en els millors dies. Què difícil deu ser viure sent llegendes. Ells també poden prendre exemple d'altres llegendes vives que ho porten com cal. Com diria un enunciat acadèmic, la vida i obra de Jackson Browne, per posar un exemple, pot ser un magnífic model del que acabo d'apuntar.

Miqui Ripoll

LA FOTO

Cloenda del tercer Taller d'emprenedors

La clausura del tercer Taller d'emprenedors es va fer ahir al Centre de Negoci, amb una conferència a càrrec de José Manuel Yáñez, director general d'Espacio Pyme. L'acte va estar presidit per Jordi Checa, director general de l'àrea de recursos humans i qualitat d'Andbanc Grup Agrícola Reig, i Daniel Bastida, comissionat per a la Societat de la Informació, que van lliurar els diplomes als participants.

XAVIER PUJOL

